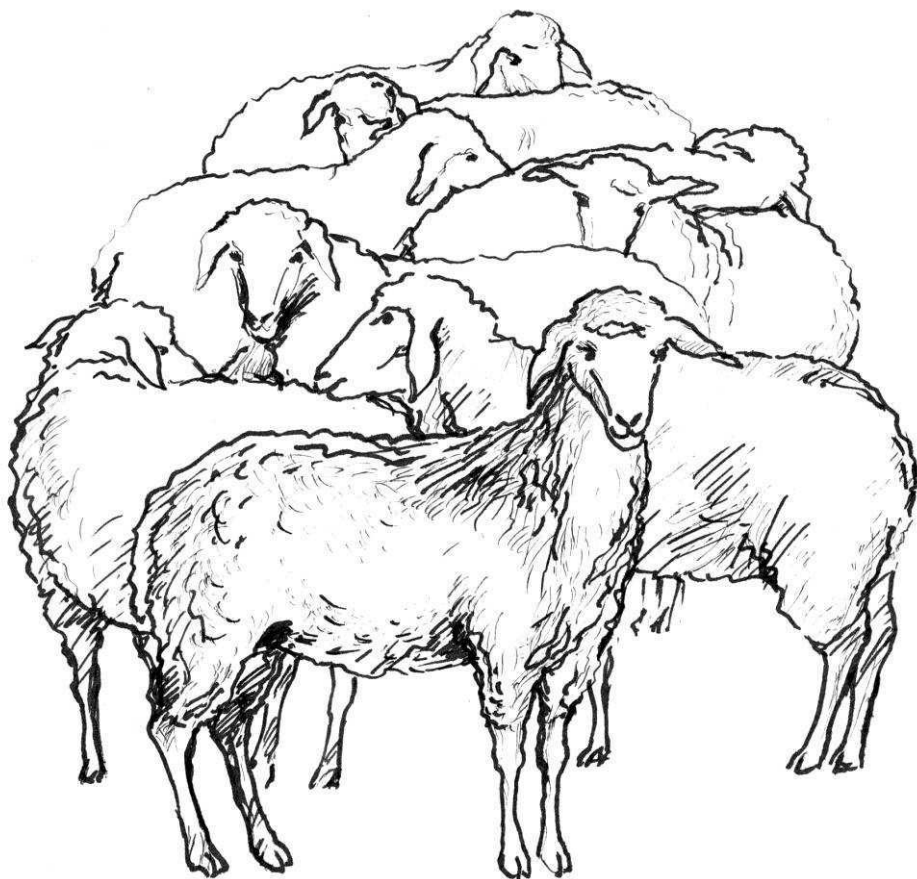

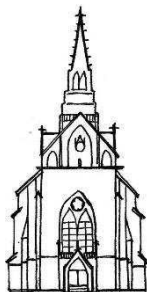
SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník / 2016

5

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatel: Martin Horák, administrátor
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2016 (XVIII).

Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

otevíráte nové číslo s očekáváním, co nového a zajímavého se dočtete. Moje první zamyšlení je ale o tom, s čím se setkáte ještě dřív, než otočíte první list. Víc než kdykoli dřív si totiž uvědomuji, jak výstižný je název našeho časopisu. Setkávání - co lépe charakterizuje život v našich sborech, než právě různá setkávání - setkávání očekávaná i neočekávaná, radostná i smutná, podnětná i přinášející konkrétní pomoc. Náš život v církvi je totiž s neustálým setkáváním každodenně spojen. Setkáváním s evangeliem, které nás různým způsobem oslovuje a posiluje, když ztrácíme sílu a naději, a zneklidňuje, když naopak propadáme vlastnímu sebeuspokojení. Setkáváním s různými lidmi všech generací, rozdílných povah a sociálních skupin, které nás učí vnímat potřeby těch druhých víc než ty naše vlastní. Setkáváním kolem stolu Páně, po bohoslužbách u kávy a domácích buchet, při vzdělávacích přednáškách nebo na kulturních a sportovních akcích, které naše sbory organizují. Na další setkávání se můžeme těšit i v květnu. Kromě pravidelných setkávání ve sborech se mohou někteří těšit na setkávání při synodu, který bude jednat mimo jiné o přípravě grantového systému na podporu rozvojových projektů naší církve, velkým setkáním si připomeneme šestisté výročí smrti Jeronýma Pražského a hlavně se všichni můžeme těšit na setkávání v rámci seniorátní neděle s programem pro všechny generace.

S lítostí si uvědomujeme, že vedle radostných setkávání jsou také smutná loučení. Velmi mě zasáhla zpráva o smrti bratra faráře Jana Šimsy. Byl pro mě dobrým kazatelem i moudrým člověkem, který měl každému vždy co říct. Snad mi promínete, když zneužiji tohoto úvodníku k malé vzpomínce na to, jak jsem Jana Šimsu poznal. Bylo to na začátku sedmdesátých let v létě na lesní brigádě v Jeseníkách. On vedl brigádu v Alojzově, já byl mladý brigádník v Branné. Byli jsme ubytováni v dřevěných srubech ve vzdálenosti asi hodinu cesty přes kopec. Tradiční vzájemné špičkování při různých návštěvách po práci tehdy přerostlo až do otevřeného boje o naše kadibudky. Asi se nám to tehdy mírně vymklo z rukou, takže jsme nekončili brigádu tradičním smírem a v takovém rozpoložení jsme se rozjeli každý do svého domova. Jaké bylo pro mě překvapení, když hned první neděli po brigádě jsem přišel do kostela v Jánských Lázních a tam vystoupil na kazatelnu v taláru Jan Šimsa. Nejdřív jsem chtěl z kostela odejít. Musel jsem se hodně přemáhat, ale vydržel jsem. Při vycházení z kostela jsme si podali ruku a od té doby se mi stal vzorem odvážného člověka, dobrým rádcem a učitelem. Budu na něj vzpomínat již jen v tom nejlepším.

Tento úvodník bych rád zakončil radostnějším závěrem. V polovině května si svátkem Letnic připomeneme, že velikonoční Kristovo vítězství nad smrtí je již do našeho světa prosazeno sesláním Ducha svatého. V tomto Duchu působí Boží moc nyní mezi námi stejně, jako působila v dobách apoštolských. Věřím tomu, že Jeho působením se naplňuje i obsah našich setkávání. Proto přeji, aby všechna rozmanitá setkávání v našich sborech i na stránkách tohoto časopisu probíhala s vědomím Jeho živé přítomnosti. Aby naše setkávání nadále umožňovala vzájemná sdílení myšlenek, názorů a informací na cestách víry každého z nás a přinášela podporu a naději všem, kteří pomoc potřebují.

Vladimír Zikmund

Ovce

O tom, jaký měly ovce význam pro každodenní život Izraelců, svědčí, že pro ovci existuje v hebrejštině 12 různých výrazů. O těchto zvířatech se ve Starém zákoně píše na čtyřech stech místech a v Novém zákoně na sedmdesáti. Ovce se na Předním východě chovaly od nepaměti, nejprve kvůli masu, mléku a tuku. Vzhledem k tomu, že většina ostatních zvířat byla pro Izraelce nečistá, tvořilo hovězí a skopové nejčastější druh masité stravy. Teprve později byla ovce chována také na vlnu. Z ovčích kůží se dělaly příkrývky a šily stany. Ovčí mléko byl výživný nápoj a dále se zpracovávalo na tvaroh a sýry. Beraní rohy sloužily jako nádoby na olej nebo jako hudební nástroje – tzv. šofar.

*Př 27,23 Dobře si všímej, jak vypadá **tvůj brav**, starej se pečlivě o svá stáda, vždyť žádná klenotnice není věčně plná, ani královská členka nepřetrvá všechna pokolení. Tráva se poseká, ukáže se otava, sklízí se píce z hor, **z beránků máš oděv**, za kozly koupíš pole, máš dostatek kozího mléka k své obživě i k obživě své rodiny, máš živobytí pro své děvečky.*

*Jb 31,20 Jeho bedra mi žehnala za to, že se **ohřívá vlnou mých jehňat**,*

Velikost stáda ovcí sloužila často jako měřítko bohatství nebo chudoby, případně jako naturální plnění. Ovci si většinou mohla dovolit většina izraelských domácností, protože nebyla drahá. Srovnání ceny ovce a lidského života je pro Ježíše dostatečný argument k překročení přikázání o sobotě.

Ž 144,13 Naše sýpky ať jsou plné, ať skýtají hojnost všeho. Našich ovcí ať je na tisíce, desetitisíce všude vůkol.

*Jb 1,3 Jeho stáda čítala **sedm tisíc ovcí**, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení skotu a pět set oslic.*

*2 Kr 3,4 Méša, král moábský, odváděl izraelskému králi **sto tisíc jehňat a sto tisíc beránů s vlnou**.*

2 Sa 12,3 Chudák neměl nic než **jednu malou ovečku, kterou si koupil**. Živil ji, rostla u něho spolu s jeho syny, jedla z jeho skývy chleba a pila z jeho poháru, spávala v jeho klíně a on ji měl jako dceru.

Iz 7,21 V onen den zůstane člověku jedna kravka a **dvě ovce**.

Mt 12,11 On jim řekl: "Kdyby někdo z vás měl **jedinou ovečku**, a ona by mu v sobotu spadla do jámy, neuchopil by ji a nevytáhl? **A oč je člověk cennější než ovce!** Proto je dovoleno v sobotu činit dobře."

Ovce se většinou chovaly společně s kozami, které byly na rozdíl od ovcí méně náročné na pastvu, ale nebyla z nich vlna ani mnoho tuku. Berani a kozlové mezi sebou často soutěžili a předváděli před stádem svou sílu. Všimá si toho prorok Daniel, ale beranem má na mysli krále perské a médské, a kozlem, který je potrkal, krále řeckého (míněn Alexandr Veliký). Ovcí a kozí stáda se na noc počítala a oddělovala, protože ovce potřebují spíš teplo, kdežto kozám je příjemnější chladno. Ježíš v tom viděl obraz posledního soudu.

Jer 33,13 V okolí Jeruzaléma a v městech judských **budou opět procházet ovce pod rukama toho, který je počítá**, praví Hospodin."

Da 8,4-20 Viděl jsem **berana trkat** směrem k moři, na sever a na jih. Žádné zvíře před ním neobstálo a nikdo nic nevyprostil z jeho moci. Dělal, co se mu líbilo, a vzmohl se. Pozoroval jsem, a hle, ze západu přicházel kozel na celou zemi, ale země se nedotýkal. Ten kozel měl mezi očima nápadný roh. Přišel až k dvourohému beranovi, kterého jsem viděl stát nad řekou. Přiběhl k němu silně rozzuřen. **Viděl jsem, že dostihl berana, rozlíceně do něho vrazil a zlomil mu oba rohy a beran neměl sílu mu odolat**. Kozel ho povalil na zem a rozšlapal a nebyl nikdo, kdo by berana vyprostil z jeho moci. ... Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové médští a perští. Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král.

Mt 25,32 Budou před něho shromážděny všechny národy. **I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů**.

Stáda ovcí byla převážně bílá, ale část bývala skvrnitá, čehož kdysi využil Jákob, který dávno před Mendlem objevil, že ve stádě, které je výlučně bílé, se mohou rodit i strakatá mláďata. Básníkovi připomíná stádo ovcí zuby jeho milované.

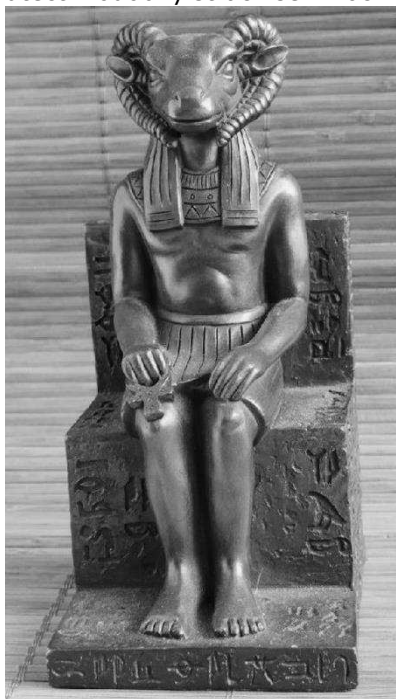
Gn 32,7 Ale váš otec mě obelstil, desetkrát změnil mou mzdu. Bůh mu však nedovolil, aby mi provedl něco zlého. Když říkal: »Tvou mzdou bude vše skvrnité«, **všechny ovce a kozy vrhaly mláďata skvrnitá**. A když říkal: »Tvou mzdou bude vše pruhované«, **všechny ovce a kozy vrhaly mláďata pruhovaná**. Tak odňal Bůh stáda vašemu otci a dal je mně.

Iz 1,18 I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, **budou bílé jako vlna**.

Pís 4,2 **Zuby tvé jsou jako stádo ovcí před stříháním, jež z brodiště vystupují**.

Protože ovce byla do Palestiny, která je chudá na dešťové srážky, řeky a pastviny, přesazena uměle, nedovede si sama najít potravu ani vodu. Je-li ponechána sama sobě, nepřežije. Je závislá na pastýři, který jí hledá pastvu a

vodu. Neubrání se ani šelmám, mezi které tehdy patřili nejen vlci, ale i lvi a medvědi. Když se blíží nebezpečí, ovce vyděšeně skáčou, protože nemají kam utéct. Podobný strach se zmocnil moře a hor, když Hospodin vysvobozoval svůj

lid z Egypta. Jindy je k bezmocné ovci přirovnán celý izraelský národ. Křesťan má s takovou situací předem počítat a přiučit se mnohému od hadů i holubic a dávat si pozor na vlky, kteří se převlékají za ovce.

1 Sa 17,34 David řekl Saulovi: "Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce. **Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy.** Když se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil.

1 Kr 22,17 Míkajáš odpověděl: "Viděl jsem **všech izraelský lid rozptýlený po horách jako ovce, které nemají pastýře.**

Ž 114 Když vyšel Izrael z Egypta ... moře to vidělo a dalo se na útěk, Jordán se nazpět obrátil, **hory poskakovaly jako berani a pahorky jako jehňata.**

Jer 50,17 **Izrael je zaplašená ovce, zahnali jej lvi.** Nejdřív jej požíral král asyrský a teď nakonec jeho kosti hryže Nebúkadnesar, král babylónský.

Mt 7,15 Strážte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí **v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci.**

Mt 10,16 Hle, já vás posílám jako **ovce mezi vlky**; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.

Podobně jako u všech domácích zvířat byla i ovce nakonec určena na porážku. Na rozdíl od ostatních zvířat se však ovce nebránily a jejich důvěřivost byla příslovečná. Být jako ovce na porážku bylo výrazem pro bezbrannost a pokoru. Pro lid však byla porážka ovcí příležitostí k bujarým oslavám. Podobně tomu bylo i v době, kdy se stříhaly na vlnu. (1 Sa 25,2)

Iz 22,13 **Hle, veselí a radost, porážení dobytka a zabíjení ovcí, jedení masa a pití vína.** "Jezme a pijme, stejně zítra zemřeme!"

Jr 11,19 **Byl jsem důvěřivý jako beránek vedený na porážku.** Nevěděl jsem, co proti mně zamýšlejí.

Ž 44,11 Před protivníkem nás nutíš ustupovat, oloupili nás ti, kdo nás nenávidí. **Vydáváš nás jako ovce na porážku, rozptýlils nás mezi pronárody.**

Iz 53,6-7 **Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se,**

ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel.

Za 11,4-7 Toto praví Hospodin, můj Bůh: "**Pas ovce určené k zabití . Pásl jsem tedy ovce určené k zabití, totiž ty nejuťištěnější ze stáda. Vzal jsem si dvě hole; jednu jsem nazval "Vlídnost" a druhou jsem nazval "Pouto".**

Ř 8,36 Jak je psáno: "**Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.**"

Ovce byla v Izraeli nejčastějším obětním zvířetem. Naznačuje to už přijetí Ábelovy oběti, i beránek, který uvízl v houští, aby byl obětován místo Izáka. Beránek sloužil jako oběť při velikonoční oběti a dva beránci byli každý den obětováni v jeruzalémském chrámu. Při mimořádných příležitostech jich však bylo obětováno mnohem víc. Pouhé obětování zvířat bez změny myšlení a jednání je však proroky považováno za zbytečné a Bohu odporné. Podobně reaguje Ježíš na stáda nabízených ovcí, která našel na nádvoří jeruzalémského chrámu, které bylo určeno k modlitbám pohanů.

Gn 4,4 Také **Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. I shlédł Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar,**

Gn 22,13 Abraham se rozhlédł a vidí, že **vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna.**

Nu 6,14 Jako svůj dar Hospodinu **přinese jednoho ročního beránka bez vady k oběti zápalné, jednu roční ovcí bez vady k oběti za hřích a jednoho berana bez vady k oběti pokojné;**

2 Pa 30,24 Chizkijáš, král judský, věnoval pro shromáždění tisíc býčků a **sedm tisíc ovcí. Také velmožové věnovali pro shromáždění tisíc býčků a deset tisíc ovcí.**

2 Pa 35,7 **Jóšijáš věnoval lidu ovce, beránky a kůzlata, to vše k velikonočním hodům** pro každého přítomného, celkem třicet tisíc kusů, k tomu tři tisíce kusů skotu; to vše z královského majetku.

1 Sa 15,22 Tu řekl Samuel: "**Líbí se Hospodinu zápalné oběti a obětní hody víc než poslouchat Hospodina? Hle, poslouchat je lepší než obětní hod, pozorně rozvažovat je víc než tuk beranů.**

Mich 6,7 **Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů,** v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?"

Iz 1,11 "**K čemu je mi množství vašich obětních hodů, praví Hospodin. Přesytíl jsem se zápalných obětí beranů i tuku vykrmených dobytčat, nemám zájem o krev býčků, beránků a kozlů.**

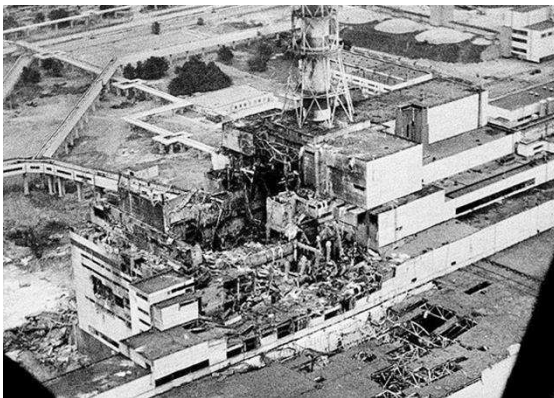
Jan 2,14 V chrámu našel **prodavače dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce, jak sedí za stoly. Udělal si z provazů bič a všechny z chrámu vyhnal, i s ovcemi a dobyttem, směnárníkům rozházel mince, stoly zpřevracel a prodavačům holubů poručil: "Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!"**

Jiří Gruber

Proč má mediální výchova smysl

Jedni se jimi dali přesvědčit, druzí nechtěli uvěřit (Sk 28, 24).

26. dubna 1986 došlo k dosud nejhorší havárii v historii jaderné energetiky. Sovětský svaz i československá vláda mlčely. První informace o černobylské katastrofě se objevily až dva dny poté, a to jen díky nátlaku západních médií, která žádala vysvětlení, proč švédská jaderná elektrárna zaznamenala tolik zvýšenou radioaktivitu.

Československá televize a rozhlas odvysílaly krátkou informaci v nočních zprávách tři dny po havárii, o den později vyšla drobná zmínka až na sedmé straně Rudého práva. Jakoby se nic důležitého nestalo. Dokonalý příklad, jakou moc mají média a jak dokonale umí manipulovat.

Způsobů, jak média ovlivňují naše postoje, názory a jednání, je mnoho a některé z nich jsou obtížně odhalitelné. Může to být zkreslení informací, částečné nebo úplné zatajení něčeho důležitého. Novinář ovlivňuje tím, jakým způsobem zprávu předává a kolik hodnotících a jiných prvků do ní zařazuje. Z expertů daného oboru lze vždy najít ty, kteří potvrdí to, co novinář chce slyšet. Těm, kteří s názorem nesouhlasí, pak není dán prostor. Lze manipulovat s čísly, grafy, retušovat fotografie atd. Významný způsob manipulace nabízí také řazení jednotlivých zpráv – to, co je v úvodu televizní relace nebo na titulní straně, vnímají lidé bezděky jako to nejdůležitější.

Nabízí se také otázka, zda může být vůbec zpravodajství objektivní. V podstatě to totiž není reálné, takový požadavek nelze naplnit, ani kdyby o to novinář stál. Nelze informovat o všem, co se děje, a je těžké sdělovat informace zcela neosobním jazykem.

V současném světě médií jde navíc hlavně o peníze – média vybírají to, co lidi chtějí slyšet, a zpracovávají to tak, aby přitáhla naši pozornost. Pokud se jim to daří, mohou slušně vydělávat na prodeji prostoru pro reklamu a inzerci.

Některé události mají snazší cestu k tomu, aby byly vybrány do zpravodajského procesu. Obecně se jedná o negativní a konfliktní události. Zpráva musí být pro příjemce stravitelná – novináři vybírají ta jednodušší sdělení. Důležitá je vzdálenost – informace z druhého konce světa musí být opravdu silná, aby měla šanci. V médiích se objeví spíše to, co vybočuje, je překvapivé, nečekané, dramatické nebo se týká známých osobností. Novináři také mají často tendence zprávy okořenit a vylepšit.

Po mnoho let trvajících debatách proběhla před deseti lety ve školství (alespoň papírově) velká změna – učitelé začali tvořit školní vzdělávací plány podle nových rámcových vzdělávacích plánů – a jedním ze zařazených průřezových témat byla mediální výchova. Nechme stranou, jak se školy s tímto tématem popraly. Zaměřme se na to, co obnáší mediální gramotnost.

Ve škole by se žáci měli naučit základní dovednosti – vyhledávat informace, porozumět obsahu a významu textů, umět sdělení analyzovat, porovnávat s dosavadními zkušenostmi a kriticky hodnotit. Jde o získání znalostí pro kritický odstup a umožnění maximálního využití potenciálu médií jako zdroje informací, hodnotné zábavy a aktivního trávení volného času.

Jednoduše řečeno – musíme se naučit nebrat vážně vše, co nám novinář nebo bezejmenný internet řekne. Naučme se hledat relevantní zdroje a ověřujeme si informace, které se k nám dostávají. Usnadníme si tím život.

Jana Vondrová

Spílání médiím / informace 100x jinak

"Koupil jsem v trafikce všechny deníky. Netuším, co se v nich píše, nerozumím ani slovo. Vás prosím, vyhledejte článek o Mandelovi a řekněte mi, co píší, kde to píší, jestli vůbec něco píší." Byl květen 1994 a Nelson Mandela se právě stal prezidentem Jihoafrické republiky po pádu apartheidu. Mám v živé paměti, jak nás tehdy Tony s náručí plnou Práva, Lidovek, Mladé fronty, Rovnosti, Blesku a dalších tiskovin zaskočil. Jako "Husákovy děti" jsme se čtvrtým rokem učili zacházet s demokracií a asi nikoho z nás do té doby nenapadlo uvažovat o tisku tak důkladně, jak to činil náš lektor angličtiny. Nemusím asi říkat, jak se podání informace o Mandelovi různilo; z pohledu levého a pravého křídla, seriózního tisku až po bulvár. Deset lidí, deset pohledů, deset různých svědectví; kolik evangelistů, tolik evangelií a přece stále táž Dobrá zpráva. Z podstaty lidské bytosti nemůže existovat jediný, 100% objektivní, dokonalý a všeobjímající pohled na realitu a ti z nás, kteří zakusili diktát jediné uniformní pravdy, si doufám nepřejí její návrat.

Napříč snad všemi skupinami obyvatel patří k oblíbené kratochvíli spílat médiím. Každý zpravidla umí mluvit, psát, dnes i točit video a tudíž dobře ví, jak lépe by to sám řekl/napsal/natočil; zatímco Oni, rozuměj média, námi manipulují. Co jsou však ona mocná média? "Médium je poselství", řekl už v 60. letech filosof Marshall McLuhan. Médium nenese žádný náboj, není dobré ani špatné. Médium je nosič a každé médium, ať je to kamenná tabulka, papír, analogový pás, digitální záznam obrazu, zvuku nebo písma má svůj charakter, svá specifika, sílu a účinek. Kdo tuto sílu zná a umí s ní zacházet, ten dokáže ovládnout i masy (ví se, jak Hitler dokázal strhnout davy díky sugesci rozhlasu, zatímco být tehdy televize, neměl by asi šanci. Neviňme rozhlas, je to jen médium). Dnes nám přímo před očima s bravurností akrobata žongluje s médii současný prezident ČR. Média se zlobí a bezděky slouží jeho zájmům o to horlivěji. On určuje pravidla právě tím, že je nectí a může těžit z momentu překvapení.

Je-li médium nosičem poselství, pak novinář je jeho poslem. Zprostředkovatelem informace, ale i názoru a úhlu pohledu. Jinak bude pracovat zprávař, jinak reportér, komentátor, publicista, zcela odlišně pak dokumentarista a vlastně jakýkoli autor non fiction. Úroveň bude pochopitelně kolísavá, což - jako v každé profesi - souvisí nejen se schopnostmi dané osoby. Poselství se ze své podstaty nikdy nemůže rovnat objektivní realitě; zpravodajství není rovno fakticitě, mělo by se jí však co nejvíce přibližovat, jak je zakotveno i v Etickém kodexu novináře z roku 1999, založeném na standardech Produkčních směrnic BBC. Etická žurnalistika si zakládá na přesnosti informací, ověřování z minimálně dvou nezávislých zdrojů a rozlišování zdroje z tzv. první a druhé ruky. Ctí lidské soukromí, přiměřenost výrazových prostředků a nepsaná pravidla o drastických detailech. Jiná věc už je, jak dalece se těmito normami ten který vydavatelský dům řídí. Etických kodexů existuje totiž hned několik a závazné jsou pouze pro členy dané skupiny (např. Syndikátu novinářů).

Čtenář by měl mít na paměti nejen co se píše, a jak; nejen kdo píše, ale taky pro koho. Tím nemyslím jen cílové skupiny (čtenáři nejsou jednoduše masa, ale mnoho jednotlivců, spojených tu a tam podobným názorem a pohledem). Kdo má zájem, aby se psalo právě to, co se píše, a mlčelo o tom, o čem se mlčí? Kdo stojí v pozadí informace? Kdo vlastní TV Barrandov a Týden? Kdo TV Prima? Kdo vlastní MF Dnes a Lidové noviny? Kdo Respekt? Kdo TV Noe a Proglas? Kdo Setkávání a jaké má priority? Neexistuje objektivně nezávislý zdroj.

Přenos informace se navíc díky internetu stále zrychluje a denně nás zaplavuje více obrazů a slov, než dokáže jedinec zpracovat za celý život. Mizí hranice mezi profesionálním a laickým, mezi podstatným a podružným. Pevná půda pod nohama se stává tekutou, pod sprchou informací, dezinformací, konspiračních teorií a trollingu člověk snadno ztrácí zbytky orientace. Jsme zavlečeni do informační války a ten, kdo ji vede, skvěle zvládá relativizaci nejzákladnějších pravd a přihřívání obecné nedůvěry. Kolik informačních konzumentů si je toho všeho vědomo? Kolik čtenářů je skutečně gramotných, aspoň tak, jako byl náš mladý britský lektor? Otázka pak zní, proč se výchova k mediální gramotnosti až dosud příliš nedaří?

Radka Lokajová

CÍRKEVNÍ OTCOVÉ

Lactantius

Lucius Caelius Firmianus LACTANTIUS, Cicero křesťanského starověku

Že tento církevní spisovatel bývá srovnáván s největším rétořem a významným filozofem latinské pohanské kultury, Markem Tulliem Ciceronem, má důvody hned dva. Prvním je bezvadná jazyková a stylistická, opravdu klasická, úroveň Lactantiových spisů; druhým a důležitějším to, že se Lactantius odvážně hlásí k antickému myšlenkovému dědictví a mnohé z této tradice si vypůjčuje na

mnoha místech svého teologického díla. Jeho předchůdcem v obou těchto ohledech byl Marcus Minucius Felix, o čemž jsme se mohli dočíst v jednom z posledních čísel Setkávání. Zatímco je Minucius Felix autorem jediného spisku, dialogu, který hájí křesťanství a ukazuje jeho nadřazenost pohanským kultům, sepsal Lactantius o století později (žil ve 2. polovině 3. století) hned několik teologických pojednání. Jejich vznik je spjat s významnými událostmi raného západního, latinského křesťanství, často je aktuální církevně politickou situací inspirován. I Lactantius pocházel z Afriky a byl profesorem rétoriky v maloasijském městě Níkomédii, kde přijal křest. Diocletianovo pronásledování křesťanů, k němuž došlo v roce 303, přivedlo Lactantia k tomu, že se vzdal dobře placeného učitelského místa a začal psát své stěžejní dílo s titulem *Divinae institutiones*; konečnou podobu spisu pak ovlivnila situace, která nastala po nástupu císaře Konstantina, zrovnoprávnění křesťanství s římskými pohanskými kulty (Edikt milánský) v roce 313. Konstantin Lactantia povolal k císařskému dvoru do Trevíru a svěřil mu výchovu svého syna. V Trevíru také tento církevní autor zemřel v roce 325.

Divinae institutiones jsou prvním pokusem o systematický výklad základů křesťanského náboženství v latinském jazyce. Titul tohoto spisu bývá překládán „Božské základy“, což je však málo výstižné: Římané nadepisovali titulem „*institutiones*“ úvody do různých vědeckých disciplín (práva, gramatiky, rétoriky), tak užil tohoto výrazu i Lactantius, a ovšem pak i mnoho dalších, nemůžeme nezpomenout „Instituce“ Kalvínovy. Teologická hloubka tohoto Lactantiova spisu zaostává za tvorbou východních, řeckých současníků svého autora, jde zde ale spíše o praktické aspekty křesťanské věrouky, a výklad byl určen spíše než křesťanům vzdělanému pohanskému publiku. I to má Lactantius společné se svým předchůdcem Minuciem Felikem. Vedle „Institucí“ se od něj dochovala dvě teologická pojednání – O božím hněvu a O Bohu – tvůrci. Známejší je spis, který se liší od umírněné pozice a klidného tónu *Institucí*, a proto se o jeho autorství občas pochybuje: je nadepsán „*De mortibus persecutorum*“ a docela syrově líčí, jak bídně v nedávných dějinách hynuli pronásledovatelé křesťanství. Je to jediný (údajný?) Lactantiův spis v češtině, přeložil jej J.N.F. Desolda v časopise *Blahověst* v roce 1872 s titulem „Jakými smrtmi za své vzali pronásledovníci církve“. A ještě jeden výtvar, Lactantiovi někdy připisovaný, báseň *De ave Phoenice* – Pták Fénix, která pro obraz Kristova zmrtvýchvstání využívá antické báje o ptáku, který hyne a povstává z vlastního popela.

Lactantiovy spisy tedy v češtině nemáme, zato zcela nedávno o tomto autorovi vyšla kvalitní monografie: Ondřej Doskočil, *Křesťanství v tóze – Lactantius a počátky latinské teologie*. Roku 2012 ji vydala Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích.

Jana Nechutová

Povzbuzení do všedního dne – Jan Sláma

* 6.7.1906 v Hrbově u Velkého Meziříčí

† 31.12.1999 ve Skutči

Pocházel z početné rodiny chudého rolníka, který brzy ovdověl, a děti pod vedením nejstarší sestry byly vedeny k samostatnosti. Na jeho víru měli rozhodující vliv faráři Václav Pokorný a později Josef Závodský. Teologii začal studovat na Husově fakultě v Praze. Využil stipendia a dva roky studoval v Ženevě. Tam se seznámil s rodinou MUDr. Revillioda, zetě prezidenta T. G. Masaryka, a přijal jejich nabídku stát se vychovatelem jejich dvou chlapců, Leonarda a Herberta. Jejich přátelství trvalo po léta a farář Jan Sláma sepsal vzpomínky na toto období v knížce, která vyšla až po roce 1989.

Svou duchovenskou práci zahájil v roce 1932 v Džbánově u Litomyšle. Tam se oženil s dcerou kurátora Věrou, roz. Dudychovou, a v letech 1939 – 1943 se jim narodily tři děti, Alena, Jan a Věra. Po válce přijal povolání do sboru v Děčíně-Podmoklech, kde působil v letech 1946 – 1949. Jeho dalším působištěm bylo Uherské Hradiště, a to v letech 1949 – 1961, kdy mu byl odňat pro další působení v kraji státní souhlas. Velmi uvítal udělení souhlasu pro působení v Brně – Židenicích. Nastoupil tam již v létě roku 1961 a zůstal až do roku 1970, kdy se stal důchodcem. S manželkou se rozhodli jít ještě na pět let sloužit na Rusavu, aby se pak mohli nastěhovat do družstevního bytu v Brně-Žabovřeskách. Stáří si zpestřovali jízdami za dcerou provdanou do Francie a když už zdraví přestalo sloužit, trávil hodně času u dcery Aleny, provdané Vikové ve Skutči. Tam také pokojně skončil obklopen svými blízkými.

Kázání bratra faráře Slámy, jehož zkrácenou podobu uvádíme, je vybráno ze Sbírký kázání pro rok 1946.

Skutky 3,6 „Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod’.“

Říkává se, že do kostela máme chodit připraveni. Je to pravda a je to i nutné. Ovšem snadné to není přijít do chrámu připraven. Životní okolnosti jsou tak rozličné, starost ta, neb ona se tak vbodává v mysl, myšlenky jsou někdy tak roztěkané, nebo zaměstnané nějakou starostí, že není jen tak snadné napřed vše odložit a přijít připraven na slyšení Slova Božího. Nuže tedy, co dělat? Jak se s tím vypořádat? Položili jsme si k tomuto cíli případný oddíl z Písma, který nám má býti příkladem a směrnicí.

Ani Petr a Jan nemohli vejít do kostela soustředění a nerušení. Přece nemohli přehlédnout tu bídu lidskou, ztělesněnou v prosícího člověka, a jít dál. Zjev bolesti, bídy a utrpení u druhých nás zahanbuje! Vzbuzuje obvinění, připomíná tíhu lidského hříchu, vzbuzuje výčitky svědomí. Bída a utrpení nás srážejí k zemi s výšin nejsvětějších myšlenek. Žádné v Bohu probuzené svědomí nemůže bídu lehko snášet a ptá se: Co mám činit, a co bychom všichni měli činit, aby utrpení na světě ubylo? Jak to vyřešit v duchu Pána Ježíše? Petr a Jan byli ucedlníci Páně, na peněz chudí a otevřeně to řeknou: zlato ani stříbro nemáme, ale co máme, to tobě dáme. Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod! To je vrchol našeho kázání. Peněz sice neměli, ale měli víc, měli Kristova ducha a jeho sílu a moc v srdci. S Pánem Ježíšem šli do chrámu. Tu je ten začátek nových věcí. „A ujav jej Petr za ruku, pozdvihl ho, i stál a chodil“ (Skutky 3,7,8). Po prvé v životě udělal ten chudák krok. Vstal a všel s nimi do chrámu a chválil Boha. Někoho bude zajímat to uzdravení. To není však první, ani poslední případ v době prvotní církve Páně. Zajímavější je však ta změna myšlenek u prosícího, to přeorientování. Žádal peněz a dostalo se mu něčeho nečekaného. Ve jménu Páně vstal jako nový člověk navenek i uvnitř. O peníze pak už žebrat nemusil. Ty mu byly ke království Božímu přidány, on si je totiž mohl pak vydělat. Bratři a sestry, není to s námi zrovna tak jako s tím žebrákem na schodišti chrámovém? Plahočíme se po leccěms, co souvisí se zlatem a stříbrem a hledáme v tom své vytoužené štěstí – a nevíme zatím, že ve jménu Páně, v jeho síle a uzdravení, v jeho duchu a jistotě záchranu máme napřed vstát a ve jménu Ježíše Krista Nazaretského chodit a žít.

A nakonec uveďme ještě jednu stránku tohoto příběhu na chrámovém schodišti. Vstal a chodil ten uzdravený člověk a šel s nimi do chrámu, chvále Boha. Lid v chrámě se polekal, že vidí najednou toho chudáka, kterého vídali dosud jen sedět. Jistě si mysleli v prvé chvíli, že tu někdo začaroval. Ale o žádné čarování v blízkosti Pána Ježíše nešlo a nejde! Víra biblická je jasná, jen když se ovšem napřed vyrozumí tomu základnímu: Zde měl co činit Bůh. Zde to bylo učiněno z moci Páně! Však už také Petr nemeškal, vystoupil a strachem naplněnému zástupu osvědčuje a vysvětluje. Osvědčuje a káže. A jak víme, toto kázání mělo veliký úspěch. Proč asi? Petr zde osvědčoval moc Kristova evangelia na uzdraveném a znovuzrozeném člověku. A tak i my si zde položíme otázku: Kdy že je kázání Slova Božího kázáním a kdy bude mít svůj pravý prospěch a úspěch? Když lid zneklidněný, ba i zděšený, tím co vidí, klade si napřed otázky a žádá si vysvětlení a rozlišení moci a síly lidské a boží. Co je z lidí a co je z Boha? Co je vůle Boží a co vůle lidská? Jaká je vůle Boží s námi a co Pán Bůh pro nás učinil, abychom poznali cesty lidské a cesty Boží? Jak nás Pán Bůh běře za ruku?

Bez tohoto nepokoje a otázek nemá kázání Slova Božího té ceny a prospěchu, jaký má mít. Kázání jest odpovědí na ty otázky. Je vyvedením z tápání ke světlu, z nejistot k jistotě, ze spletitosti života k jedinému bodu, z něhož možno pohnout zemi: k Bohu, který nás v Pánu Ježíši láskyplně běře za ruku a říká: Vstaň a chod', pojď a následuj mě, nezůstaň jen na schodišti, vejdi do svatyně života. Tam přijmeš více než zlato a stříbro. Amen

Připravil Pavel Čermák, životopisné údaje poskytla Alena Víková

K otázkám křesťanského a politického vztahu k muslimům a uprchlíkům

Vážený pane Pellare,

problém je, že jednak posouváte diskusi do jiné polohy, než kde byla, a váš příklad s Rushdiem je poněkud zjednodušující. Ale děkuji za zajímavé podněty a rád Vám na ně odpovím.

Nejprve k prvnímu: Říkám-li, že muslim je můj bližní, neříkám tím současně, že současná uprchlická vlna s sebou nenese žádné bezpečnostní riziko. Problém je, že první tvrzení je teologické, druhé politické.

Pokud už mluvíme o uprchlících, jako křesťan osobně nemohu odmítnout bližního v nouzi jen proto, že je zde riziko (a nutno dodat, že vzhledem ke stávajícímu počtu incidentů spojených s uprchlíky je to ve skutečnosti zatím překvapivě malé riziko na úrovni jednoho promile), že mou dobrotu zneužije nebo mi nějak ublíží. Tedy aspoň v evangeliích jsem se nikde nedočel, že mám odmítnout bližního v nouzi, pokud někdo ze skupiny, k níž přináležel, může být nebezpečný. Evangelijní etiku ovšem není možné plně aplikovat v politické rovině (což je ostatně důvod, proč osobně nechovám velkou důvěru k politickým stranám, které se označují jako „křesťanské“), protože legitimním úkolem státu je preferovat vlastní občany, nikoli prosazovat křesťanský koncept bližního. Tudíž nemám námitek proti tomu, aby se na politické rovině vedly věcné diskuse o tom, jak současný problém co možná nejefektivněji a současně lidsky nejdůstojněji zvládnout a jak nejlépe ochránit občany před bezpečnostními riziky.

Větší rizika, hovoříme-li o islámu, však spíše než běženci představují frustrovaní mladí evropští občané. Francouzský profesor Olivier Roy poukazuje na skutečnost, že spíše než o *radikalizaci islámu* bychom měli hovořit o *islamizaci revolty*, a poukazuje na skutečnost, že současní mladí džihádisté podnikající teroristické útoky fungují v podstatě stejně, jako nacionalističtí či radikálně levicoví teroristé v minulosti. Primární je jejich nihilistický vzor vůči společnosti a vlastním rodičům, radikální islamismus je pak ideologie, která je právě populární. Jedná-li se o druhou generaci evropských muslimů (a opět - hovoříme o zlomku procenta těchto lidí!), jejich vlastní - tj. muslimští - rodiče jsou z celé věci nešťastní a jejich potomci své radikální názory rozhodně nepřijali generační cestou.

A tím se dostáváme i k tomu Rushdiemu: V Evropě žije 44 milionů muslimů a současná uprchlická vlna k nim tudíž přidává jen malý dílek. Kdyby jen každý tisící z nich byl terorista nebo aspoň pociťoval za svou náboženskou povinnost zabít Salmana Rushdieho, dovedete si představit, jak by to v Evropě vypadalo? Ve skutečnosti však v Evropě neoperují desítky tisíc teroristů, ale jen desítky,

možná stovky; kdyby aktuálně v Evropě operovalo tisíc islamistických teroristů, byla by to 1/440% evropské muslimské populace. Myslím, že je třeba si znovu a znovu připomínat poměry mezi delikventní a nedelikventní částí té které populace. Pak nevyhnutelně dospějeme k závěru, že máme důvod k opatrnosti, neboť i několik málo teroristů dokáže napáchat velké škody, ale rozhodně ne k panice - a už vůbec ne k diskriminaci podle vyznání na základě toho, že řekněme každý padesátý tisící příslušník dané skupiny může být nebezpečný.

Co se té Chomejního fatvy týče: Uvědomte si, že ji vydal šíitský nejvyšší představitel a tudíž pro sunnity není závazná a asi ani nechápali, proč by měli Chomejního k něčemu vyzývat nebo to vůbec nějak komentovat, vzhledem k tomu, že vzájemné vztahy mezi sunnity a šíity nebyly (a nejsou) zrovna vřelé. My evangelíci se také nevěnujeme odsuzování (pro nás jistě nepřijatelných) výroků a výzev amerického televangelisty Pata Robertsona a mnoha jiných křesťanů. Sami šíité to neodsoudili proto, že většina z nich žije v Íránu, a kritika nejvyššího představitele teokratického státu je něco, co si většina občanů takového státu z pochopitelných důvodů rozmyslí, stejně jako spousta občanů ČSSR sice souhlasila s textem Charty 77, ale podepsali ji jen nemnozí.

Ale chápu, nač narážíte: Ano, poměrně dlouho trvalo, než se muslimové začali ve veřejném prostoru vymezovat proti svým teroristickým či jinak nepřijatelným souvěrcům. Situace se ale v tomto směru v posledních letech zásadně změnila a stále větší počet islámských učenců i prostých věřících se razantně vymezuje vůči zvráceným činům fundamentalistických islamistů. Není ostatně divu, protože právě muslimové tvoří drtivou většinu jejich obětí. Pro prostý výčet všech vyjádření tohoto druhu by bylo třeba menší publikaci, odkazují vás proto na Google.

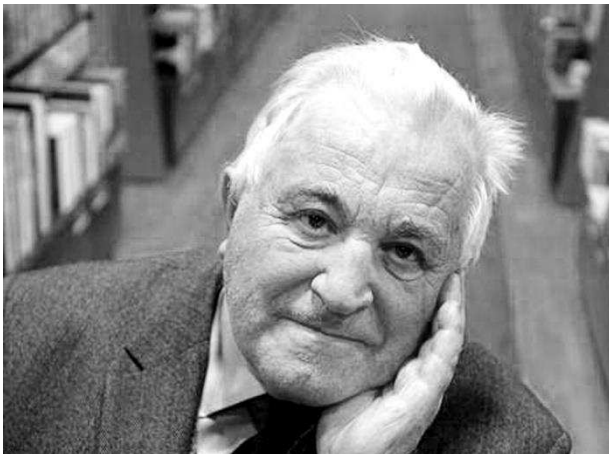
Mám-li tedy svou odpověď shrnout, pak na křesťanské rovině je dle mého soudu jednoznačně třeba preferovat lásku před možnými riziky; ostatně kdyby křesťané ve svých počátcích dbali primárně na svou bezpečnost, žádní by dnes nebyli! Tento postoj ale nesmíme vnucovat státu, ten musí zůstat sekulární. Na rovině politické je třeba vyhodnocovat situaci moudře a racionálně. Mezi evropské hodnoty neodmyslitelně patří svoboda náboženského vyznání i pomoc lidem prchajícím před válkou či politickým pronásledováním. Žádné hodnoty nelze chránit jejich popíráním či redukováním - a osobně se obávám, že největším ohrožením evropských hodnot jsme my sami, tj. evropská majorita.

Pokud budeme vytvářet dělicí čáru mezi muslimy a nemuslimy v Evropě místo abychom hledali mezi umírněnými muslimy své přirozené spojence, budeme dělat přesně to, co islamističtí teroristé chtějí. Jsem hluboce přesvědčen, že by to byla chyba s velmi tragickými následky.

S pozdravem

Jaroslav Polák

Jan Šimsa, 2. 10. 1929 – 5. 4. 2016

Z rozloučení se zesnulým bratrem Janem Šimsou 16. 4. v Blahoslavově domě v Brně přinášíme modlitbu Martina Horáka a kázání Jana Čapka.

*Tebe, Bože, chválíme,
a přece dnes před tebe přicházíme ve smutku
nad odchodem člověka, kterého jsme si vážili,
který nám byl vzácný, drahý.
Dej, ať i ve smutku umíme děkovat.
Děkujeme za všechno dobré, co jsme od bratra Jana mohli přijmout.
Děkujeme za vše dobré, co jsme spolu s ním a díky němu zažili.
Děkujeme za jeho vzdorovitost: je nám inspirací,
děkujeme za jeho rozhodnost: zůstává nám příkladem.
Hospodine milostivý, před tebou bratr Jan oněmí
úžasem, že ty víš na každého všechno,
a spočine v mladistvé radostnosti, že přesto každého přijímáš.
Prosíme, mluv i k nám.
Potěšuj zarmoucené, bezradným dávej nový výhled,
a všem nám dej zaslechnout evangelium o své přízni k lidem. Amen.*

Martin Horák

Základ kázání: Zmužile sobě činite, (a posilní Bůh srdce vašeho) všickni, kteříž naději máte v Hospodinu. Ž 31,25

Milá Mileno Šimsová, Martine a Jano, Anno Hrudková, Jirko, milá vnoučata, milá Jano a Ladislave Pokorných, milé neteře, milí příbuzní, bratři a sestry, přátelé.

Přečtený verš ze žalmu je konfirmační heslo Jana Šimsy, které pro něho vybral pozorný pastýř sboru v Praze Nuslích farář Václav Urban, a ten verš provázel Jana Šimsu po celý život. Jeho konfirmace byla v roce 1944 uprostřed druhé světové války. Janův tatínek Jaroslav byl vězněn v koncentračním táboře Dachau u Mnichova, maminka Marie zápasila na úřadech Gestapa o propuštění manžela na svobodu, synové Pavel a Jan a dcera Jana prožívali úzkosti a naděje té doby, která tak tvrdě zasáhla do života rodiny. Jan sám říkal, že v roce 1940, kdy byl tatínek zatčen za odbojovou činnost, skončilo jeho dětství. Konfirmační slova pak naznačila směřování do zítřka. Jaroslav Šimsa zemřel v koncentračním táboře nedlouho před koncem války.

Naděje v Hospodinu je vztah k Bohu, který bdí nad člověkem, vyučuje, těší a posiluje, ale v situacích se rozhoduje člověk sám v částce víry a v riziku víry a přece v touze, aby před Boží tváří ve svém svědomí obstál. O Bohu jsme přemýšleli a debatovali celý život. Jan Šimsa jako farář svých sborů v Pardubicích, v Praze na Vinohradech, v Klášteře nad Dědinou a v Prosetíně o Bohu mluvil každou neděli i jindy, a to v pokusech o civilní interpretaci, to jest v setkání evangelia s obyčejným životem a s problémy současných lidí. O Bohu jsme mluvili v hnutí Nové orientace při debatách, jak se vymaňovat z předmětného myšlení, které tvrzeními představuje Boha jako dané jsočno, a jak svědčit o něm jako o živém Bohu, který solidárně sestupuje do lidské bíd. O Bohu a jeho díle jsme vedli zajímavý dialog s atheisty. Theologická témata přicházela ke slovu také v setkáních s lidmi z literárního a politického světa, s jejich viděním člověka a společnosti.

Tázali jsme se po Bohu uprostřed nemocí a úmrtí našich příbuzných, přátel a kolegů, ale také zejména v otázce nad tím, proč tak obrovské množství Židů bylo utráceno za války ve jméno vražedného nacismu. V Boha jsme nepřestali věřit, protože on byl a je „studně nepřevážená všech božských milostí“, jak napsal Komenský. Bůh v Kristu je zdrojem duchovního bohatství, které apoštol Pavel vyjmenovává v 1. listu Korintským slovy moudrost, spravedlnost, posvěcení a vykoupení. Duchovní myšlení je předpokladem myšlení sociálního a politického. Jan Šimsa rád připomínal Masarykova slova, že „veřejný život je skrovnější částí života duchovního“. A právě opomíjené svědectví o Duchu svatém je mohutným zdrojem duchovní výbavy a výstroje pro situace osobní, rodinné, církevní i veřejné. Člověk však musí o ni stát v modlitbách, chtít ji a přijímat ji v očekávání království Božího, které podle Pavla má v sobě spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém, tedy protiklad křivdy, války a smutku.

V Bohu je pravda, která vítězí, a je to přece pravda Páně. Pravda odtud živená se stala tématem Jana Šimsy a nás všech v diskusích Nové orientace, v promýšlení odkazu Tomáše Garrigue Masaryka a Emanuela Rádl. Navazovali jsme na naše theologické učitele, jako byl Josef Lukl Hromádka a Josef Bohumil Souček a jiní, a filozofické učitele, jako byli Jan Patočka a Božena Komárková a jiní, kteří měli na mysli odpovědnost před Boží pravdou, když prodělávali druhou světovou válku, vězení anebo exil a poválečná desetiletí nazvaná socialistická, a hledali cestu pro církev a společnost ve svých koncepcích a výhledech.

Bůh v Kristu dokonal ospravedlnění poničeného člověka, aby jej vyzbrojil spravedlností a odpovědností za spravedlnost a také mu dodal důstojnost ve smyslu slov žalmu, rozmnožíš důstojnost mou a zase utěšíš mne. Odtud pramenil také naléhavý zájem na lidských právech, kvůli kterým Šimsa a další podepsali Chartu 77. Spravedlnost učí člověka ohleduplně a v lásce dbát na lidi trpící, nemocné, odstrčené a uvězněné. Na ně Jan Šimsa myslel vždycky a byl připraven se jich zastávat. Ježíš blahoslaví ty, kteří protiventství trpí pro spravedlnost. Zřetelem na spravedlnost se člověk zbavuje bezohlednosti, k níž může vést samolibost, strach a sobectví.

Živý Bůh nad člověkem bdí, vyzbrojuje jej charismaty, ale v situacích si člověk musí poradit v míře své víry sám a nalézat cestu právě v rozporech a dilematech, a to zmužile a statečně. Že přitom naději máte v Hospodinu, jak říká Šimsův konfirmační verš, znamená podle dopisu Kolossenským, že máte naději složenou vám v nebesích. Tam je zakotvena, ale jako pružina nás táhne dopředu k odvaze a k činům a třeba uprostřed trosek. Na to upozorňoval Mistr Jan Hus, který před smrtí se modlil „Ó nejsladší Kriste, táhni nás slabé za sebou, poněvadž když ty nás nepotáhneš, nemůžeme tě následovati.“ Hus a s ním česká reformace svou snahou po věrnosti pravdě zůstali evangelíkům našich časů odkazem, který mají tlumočit současnému člověku a společnosti. Českou reformaci a s ní také českou otázku Jan Šimsa měl trvale na mysli.

Ten verš v kralickém překladu to říká přesně: Zmužile sobě číňte a posilní Bůh srdce vašeho. Nejprve se musíš třeba i s rizikem zmužile rozhodnout a jednat a zrovna tehdy Bůh posilní tvé srdce, abys neustupoval a nevzdával svou při. Posilnění je právě z Ducha svatého, který není dogmatickým pojmem, ale mocí, která vstoupí do srdce. Člověk žije před Božím obličejem. To by mohl nalézat současný člověk, když hledá svou totožnost a seberealizaci. Jde přece o vnitřní život člověka s jeho motivacemi pro jednání a ne o to, jak se člověk navenek předvádí. Má být upřímným a otevřeným člověkem, nikoli člověkem umělým a studeným, který má potíž oslovit bližního a mluvit s ním a dokonce jej trvale mít rád a trvale zůstat přítelem. Jan Šimsa byl mužem citlivého srdce a věděl, co je to lidský vztah, a proto si také vážil poezie. Na konci roku 1950 před 65 lety jsem byl na zimní, a to poslední konferenci Akademické Ymky ve Starém Městě nedaleko Kralického Sněžníku. Jan Šimsa tam přijel a z batohu vytáhl jako první věc sbírku básní Sestry v kráse, kterou uspořádal Jan Blahoslav Čapek. Chtěl mít ty básně u sebe a zřejmě je potřeboval.

Zmužile sobě číňte. To měl Jan Šimsa na paměti, když se pouštěl do jednání s úřady, při psaní dopisů a článků, když na schůzi Svazu duchovenstva žádal, aby Státní bezpečnost nedorážela na faráře s úmyslem získat je ke spolupráci, když mu byl odňat státní souhlas k službě faráře, při potyčce s úřední osobou kvůli dopisu filosofa Patočky, když byl vyslýchán, když seděl ve vězení. Dovedl být polemický uvnitř církve, v níž docházelo k rozrůzněním stanovisek, k rozdílným přístupům a odlišným postojům. Říkal věci laskavě, ale také vyostřeně, když došlo ke konfliktu. Hledal však zase cestu k lidskému sblížení, k přátelství a k odpuštění.

A ta zmužilost a odvaha se týká jistě mužů a žen, ale ať to slyší hlavně muži současné Evropy, kteří ve svých funkcích vzali na sebe odpovědnost za své

národy, ale také za zubožené lidi, kteří se na útěku ocitli v bídě, pod stany a v blátě. Šimsův konfirmační verš ovšem říká, zmužile sobě činite všickni, a to se týká každého z nás, abychom si dali pozor na svůj sklon k pohodlí a pasivitě.

Jan Šimsa měl svou rodinu, památka jeho otce ho provázela, maminka s ním vedla hovory na farách sborů, kde působil, vážil si svého bratra Pavla a sestry Jany. Jeho manželka Milena, svědomitá historička, byla a je žena statečná, měl na mysli děti, Martina, Aninku a Jirku, vnoučata a další příbuzné bližší a vzdálenější. Záleželo mu na upřímném společenství evangelického sboru mezi bratřími a sestrami, na přátelství mezi lidmi, a mnohá přátelství trvala celá desetiletí a nikdy nevymizela.

Janu Šimsovi v posledních časech ubývalo sil, ležel doma, naslouchal a v jeho tváři se objevoval plachý úsměv. Odcházel provázen lékaři a všemi pečujícími, kterým platí naše vděčnost, a odcházel v kruhu rodiny v péči a lásce, a to do poslední chvíle. Vám všem zde přítomným patří dík za účast při tomto rozloučení.

Dostavila se smrt. Dostaví se také k nám všem. My však vyznáváme, věřím v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. A s apoštolem Pavlem víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. Ve vděčnosti za vzkříšení Ježíše Krista věříme, že Jan Šimsa nás předešel do věčného života. Pokoj Boží budiž se všechněmi námi. Amen.

Jan Čapek

ZE SBORU BRNO - HUSOVICE

Ráda bych napsala krátkou zprávu o víkendovém pobytu brněnského husovického sboru na Vysočině v rekreačním středisku v obci Záseka. Pro tuto akci jsme určili víkend od pátku 8.4. do neděle 10.4.2016. Na pobyt jsme se po loňské premiéře velice těšili, ale odjížděli jsme s velkými obavami ohledně počasí. Pro Brno byla po několika pěkných jarních dnech předpověď počasí na stanovený víkend dosti pochmurná: maximálně 7°C a neustálý déšť, pro Vysočinu ještě chladněji a ještě intenzivnější déšť. Byli jsme domluveni, že se dopravíme individuálně auty a hned v pátek po večeři bude připravený program. A tak jsme se postupně trousili do vyhřáté jídelny, kde nás vítali ti, kteří přijeli před námi, a kolem 19. hodiny jsme společně povečeřeli. Program si připravil člen našeho sboru Vláda Zikmund. Tím, že je nyní ve funkci synodního kurátora, má mnoho informací a také otevřených otázek ohledně provozu naší církve. Tomuto tématu jsme se věnovali po celý večer a vedli jsme velice zajímavou (a překvapivě dlouho i společnou) diskusi. Mnozí odcházeli na kutě hodně po půlnoci. Sobota byla určena vycházkám a poznávání okolí. Mohli jsme bez obav vyrazit, protože nepršelo. Mobilní aplikace nám ukazovaly dešťovou mapu: všude prší, u nás ne! Zajímavých cílů v okolí je pro výletníky několik. Dá se jít lesem přes potok na kopec plný buků zvaný Bukovina, či okolo chatek a kolem rybníků směrem k obci Netín. Netín je pěkná vesnička. Loni jsme jako vyprahlí poutníci došli k hospůdce a bylo zavřeno. Letos nám hospůdka ukázala svou vlídnou tvář a mohli jsme se posilnit, čím kdo chtěl. Na návsi probíhal právě

výlov rybníka a navíc udili makrely. Samozřejmě jsme neodolali a ochutnali tyto nečekané dobroty. Přes cestu jsme zašli na farmu k Němcovým, jejichž produkty dobře známe z Brna, a nakoupili domácí paštiky, domácí uzené a domácí jogurty. Měli jsme dobrý pocit, že děláme něco pro své zdraví a ještě podporujeme domácí produkci. Po návratu z výletu jsme se opět sešli ke společnému programu, který na sobotní večer připravil náš farář Štěpán Hájek. Zhlédli jsme dva filmy fotografa Petra Barana – první film byl medailon malíře Josefa Jambora, který ve svých krajinkách velice citlivě vystihl ducha Vysočiny. Druhý film byl průřez programem v brněnském klubu Desert, kde Štěpán Hájek již přes deset let mívá každý měsíc bohoslužby pro širokou veřejnost. Po tomto kulturním zážitku jsme měli možnost k rozhovorům a přišla na řadu i muzika. Sešlo se několik kytar a dokonce banjo a také dostatek nadšených zpěváků z řad dospělých i mládeže. Zpěvník Svítá jsme přezpívali tam i zpět a bylo načase jít spát. V neděli jsme měli ranní bohoslužbu. Pan farář mluvil k dětem a na dotaz, kolik je třeba lidí k řádné bohoslužbě, zazněla odpověď: pět nebo sedm statečných. Pan farář vše uvedl na pravou míru s tím, že bohoslužba je tam, kde se ve víře sejdou dva neb tři. A nás tu bylo přes 50 sester a bratrů. Po obědě jsme se rozloučili a posilnění na těle i duchu jsme se vraceli zpět k našim každodenním úkolům. Na Záseku budeme vzpomínat, scházet se s přáteli, které jsme mohli lépe poznat, a těšit se na 3. ročník. A jaké bylo počasí? Nakonec jen zřídka jemně mrholilo, vítr mírný a teplota přijatelná. Pro naše toulky po okolních lesích a lukách ideální počasí.

Dita Staňková

ZE SBORU BRNO – ŽIDENICE

V pátek 8. dubna 2016 se v Dufkově sále konalo další setkání sboru. Hostem byl děkan ETF v Praze, brněnský rodák Jiří Mrázek. Nabídl nám téma: tři podoby zla podle Matoušova evangelia.

Z řečnickova výkladu jsme například pochopili rozdíly mezi podobenstvím o rozsévači, jehož problémem byla neplodná půda, a rozsévačem, kterému skvělou úrodu zmařil nepřítel tím, že mu v noci mezi pšenici nasel koukol. Byly nám tak před oči postaveny dva modely. V prvním případě lze zlo chápat jako nedostatek dobra (neúspěch přijetí evangelia zavinili lidé svou neochotou poslouchat).

V druhém případě se zlo projevilo aktivně, a to zásahem nepřítele. Ten však nemá moc tak velkou, aby zničil veškerou úrodu. Řečník používal spíš slovo pokušitel než ďábel, čímž dával najevo, že není tak mocný, aby měl konečné slovo. To nám bylo připomenuto také textem o pokušení Ježíše na poušti a podobenstvím o posledním soudu, kde je psáno, že při oddělování ovcí a kozlů kozlové budou vrženi do ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. (Kým? Svrchovaným vládcem Hospodinem.)

Ve výkladu podobenství o pšenici a koukolu je popsán též třetí způsob zla, ke kterému může dojít v horlivé snaze docílit konečného dobra, za jakoukoliv cenu. V daném případě by to bylo ve snaze lidí chtít násilím čistit setbu (chtít

vytrhat kookol a zničit ho, avšak přitom by zajisté zahynulo i mnoho dalšího) Proto Ježíš říká ono známé: nechte obojí růst až do žní. To můžeme chápat jako sdělení, že lidem nepřísluší posuzovat, odsuzovat nebo jinak manipulovat s náboženským přesvědčením druhého člověka. To posoudí na konci věků až sám Pán Bůh. (Jak těžce se proti tomuto pravidlu proviňují náboženští fanatici, žel křesťany nevyjímaje. J.S.)

Tomu, že otázka zla i démonů či ďáblů je pro nás aktuální, nasvědčovala i řada otázek po skončení přednášky. Dotkli jsme se též tématu vymýtaní ďáblů, o kterém je v bibli řeč. Každopádně je o čem dále přemýšlet.

Další sborový večer v Židenicích plánuje staršovstvo na sobotu 7. května, tentokrát již v 18 hod. Hostem bude teolog Petr Sláma z Prahy. Zvolil si téma: 19 tezí Waltera Brueggemanna.

Srdečně zveme i zájemce odjinud.

Jana Slámová

BUDE

Hudební nešpory v Červeném kostele

V neděli 1. května v 19:30 se konají další hudební nešpory, při nichž vystoupí Brněnský akademický sbor. Na programu jsou duchovní skladby Q. Gasparina, Josepha Haydna, Antonína Tučapského a M. Schneidera-Trnavského. Biblické zamyšlení bude mít sestra farářka Olga Tydlitátová. Výtěžek bude věnován na podporu Handicap klubu Brno. Akce se koná za finančního přispění Jihomoravského kraje a statutárního města Brna.

Co se chystá na synodu

Ve dnech 19. až 22. května se v Praze koná 2. zasedání 34. synodu. Poprvé začne pracovním zasedáním již ve čtvrtek po obědě v nově vybraných konferenčních prostorách Autoklubu, Opletalova 29. Večer v 19 hodin na ně navážou zahajovací bohoslužby ve sboru na Vinohradech, kde budou mimo jiné představeni nově ordinovaní a vysláni do služby učitelé teologie kazatelé Tabita Landová a Petr Gallus.

Další jednání bude opět v Autoklubu. Úkolem synodu je projednání obvyklých zpráv o životě a hospodaření církve v roce 2015. Dále se bude synod zabývat plněním úkolů, které zadala nově synodní radě dvě předchozí zasedání synodu v minulém roce. Jedná se zejména o drobné změny a úpravy řádů, které se týkají volby zástupců Jeronýmovy jednoty, změny kazatelského reverzu, úprava činnosti pastýřských rad, nové uspořádání Diakonie ČCE, nový systém povolávání pastoračních pracovníků, koncepce strategických míst a vypsání grantů na rozvojové a diakonické projekty pro naše sbory. Za těmito připravenými dokumenty stojí mnoho práce poradních odborů synodní rady. Synod bude také rozhodovat o několika nových kazatelských místech, sloučení sborů a místech podporovaných.

Z nových úkolů je to zejména projednání a schválení osnovy a výběru písní do připravovaného nového zpěvníku, který má vyjít v roce 2018 ke stému výročí vzniku ČCE. Je připraven také statut nadačního fondu ČCE. Synod se vyjádří k prohlášení o učení o ospravedlnění a reflexi smrti Mistra Jana Husa papežem Františkem. Úkolem synodu bude i opakovaná volba faráře mládeže Pavla Juna a kazatele pro humanitární aktivity Mikuláše Vymětala. Synod pozdraví řada hostů z domácí a zahraniční ekumeny, mezi nimiž budou i čtyři zástupci presbyterni církve Korejské republiky. Jednání synodu by mělo být zakončeno v sobotu odpoledne.

Jiří Gruber

Brněnská muzejní noc v Červeném kostele

Červený kostel se do ní zapojí v sobotu 21. května 2016 již osmý rok. V pravidelném taktu se budou střídat půlhodinové varhanní a vokální koncerty s mluveným slovem a obrazovými prezentacemi. Po celý večer budou přístupné výstavy a zajištěn prodej knih, turistické známky a adventní hvězdy. Na přípravě programu a pořadatelské službě se podílí na třicet bratří a sester.

Hlavním letošním programem bude vernisáž výstavy velkoformátových fotografií prof. Jindřicha Štreita: Domov (bez) domova za osobní účasti autora a Národního ředitele Armády spásy Jana F. Krupy, který promluví o práci a poslání této organizace, která nám výstavu zapůjčila. V bývalé křestní kapli bude představena práce Diakonie na jižní Moravě. V chrámové lodi jsou stále vystaveny obrazové korouhve Karla Rechlíka a v prodeji bude DVD o této instalaci. Děti i dospělí se mohou opět těšit na papírové modely známých kostelů. Připravují se také krátká videa ze života sboru na téma: Kostel není (jen) muzeum.

Náčrt programu:

- 18:00 Varhanní koncert
- 18:30 Vernisáž výstavy Domov (bez) domova
- 19:00 Láska opravdivá – pravoslavné duchovní zpěvy
- 19:30 Vernisáž výstavy Domov (bez) domova
- 20:00 Láska opravdivá – pravoslavné duchovní zpěvy
- 20:30 Červený kostel v proměnách času - slovem i obrazem
- 21:00 Varhanní koncert
- 21:30 Credo – film Petra Barana, Církev pro druhé - krátká videa
- 22:00 Varhanní koncert
- 22:30 Credo – film Petra Barana, Církev pro druhé - krátká videa
- 23:00 Varhanní koncert
- 23:30 Bohoslužba pro nevěřící

Seniorátní souznění

Tento název dostalo setkání všech generací brněnského seniorátu (dříve „seniorátní rodinná neděle“). Bude 29. května 2016 v Brně – Blahoslavově domě. Začne v 9 hodin službami Božími pro malé i velké (vedou Marta a David Sedláčkoví). Další programy pro děti i dospělé zaplní další čas až do 15 hodin. Pro účastníky bude připraven oběd – prosíme o přihlášky zúčastněných do pondělí 23. května 2016 na stránkách: <http://svitavy.evangnet.cz/senioratni-nedele> nebo prostřednictvím farních sborů. Hostem dopoledního programu pro dospělé bude Jiří Schneider, náměstek synodního kurátora. Další a podrobnější informace získáte ve sborových vývěskách, oznámeních, farních kancelářích.

Brno I – kavárnička v květnu

- 4.5. Sestra Věra Bednářová: Horňácko
- 11.5. Zajímavá místa očima bratra Jana Franců
- 18.5. Bratr Jaroslav Černý vypráví
- 25.5. Vystoupení studentů konzervatoře

ZE SBOROVÝCH STATISTIK 2014 / 2015

Počet členů:	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
Brno	902 / 892	590 / 588	521 / 527	471 / 470
Kazatelské stanice	56 / 55	58 / 61		126 / 125
Celkem členů	958 / 947	648 / 649	521 / 527	597 / 595

Bohoslužby, svátosti, služebnosti:

Počet bohoslužeb celk.	86 / 85	114 / 111	57 / 58	110 / 111
Brno – účast	152 / 153	124 / 127	66 / 64	103 / 92
Kaz. stanice – účast	Rych. 8/9	Kuř. 6 / 8		Bl.13 / 12
Kaz. stanice – účast		Tiř.13 / 15		
Nedělní škola – účast	14 / 13	17 / 17	18 / 17	12 / 11
Večer. nešpory - počet	6 / 6	4 / 5	s Brno I	12 / 15
ÚSP a DD - počet	40 / -	53 / 47	8 / 5	8 / -
Prezentace dítěte	1 / 1		1 / 0	
Křty	22 / 21	6 / 6	4 / 6	3 / 5
Večeře Páně – počet	17 / 14	20 / 20	8 / 10	41 / 33
Večeře Páně v rodině		- / 4		
Konfirmováno	7 / 6	7 / 8	4 / 4	/ 4
Sňatky	15 / 21	10 / 13	30 / 26	2 / 1
Pohřby	15 / 12	11 / 7	1 / 0	5 / 3

Setkání v týdnu – průměrná účast:

Biblic. hodiny (dospělí)	23 / 19	27 / 27	11 / 10	14 / 11
Vyučování děti	3 / 3	5 / 5	8 / 10	13 / 12

Konfirmandi	10 / 5	8 / 8	4 / 5	4 / 4
Mládež	5 / 8	12 / 14		3 / 7
Dětský klub	12 / 6			
Katecheze	2 / 1		7 / 3	1 / -
Kurzy Alfa a Beta	28 / 22			
Přípravka učitelů NŠ	6 / 4	5 / 5		9 / 9
Mateřský klub / KOD	12 / 6	- / 11		
Kavárnička pro seniory	18 / 15	/ 6		
Pěvecký sbor	16 / 16			16 / 19

Setkání jednou v měsíci – průměrná účast:

Staršovstvo	18 / 18	16 / 16	10 / 10	10 / 10
Modlitební setkání	8 / 8			
Stř. generace, kluby	13 / -	11 / 22	24 / 25	13 / 8
Setkání sboru				20 / 20
Desert – bohoslužby			80 / 80	

DÍKY A PROSBY

Pane a Bože, i dnešek je připomínkou, že před námi jsi Ty. Leckdy máme strach z nejisté budoucnosti, z různých prognóz a diagnóz, ze sebe, ze svých chyb, z lidí kolem sebe, z toho, kam se ubírá náš svět...

Hospodine, uvědomujeme si, že před tebou nemá smysl se schovávat, skrývat se jako Adam v zahradě, před tebou nemá smysl se ukrývat, před tebou nemá smysl lhát a vytáčet se. S tímto vědomím v pokoře vyznáváme, že náš strach někdy zakrývá i výhled na tebe. Náš strach někdy zahání víru.

Prosíme, dej se nám víc poznat, posiluj, utvrzuj, konfirmuj naši víru, otevírej nám oči.

Pane Ježíši, před námi jsi ty, tvoje oběť, tvoje milost, tvůj vztah k nám. Tvoje láska je jistota, na kterou se dá beze zbytku spolehnout. Této lásce se nyní naplno vystavujeme a s důvěrou prosíme, odpusť nám naše viny. To, co jsme udělali zle, zbaběle, sobecky, nebo co jsme naopak z lenosti nebo ledabylosti neudělali vůbec.

Prosíme, dotkni se nás svou láskou, uzdrav naši ukřivďenost a bolesti duše.

Duchu svatý, posvěť dnešní den, udělej z neděle den Páně, den radosti, den pokoje, den setkání s tebou, s Pánem Bohem.

O to společně prosíme: Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se, Pane, smiluj se! Amen.

Tišnov, neděle Jubilate, 17. dubna 2016

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.5. Libuše Burgetová	85 let
2.5. Josef Boháček	76 let
5.5. Klára Frýdová	40 let
8.5. Vlasta Dvořáková	80 let
10.5. Alois Janíček	75 let
10.5. Vladislav Klíma	95 let
10.5. Jiří Šimurda	79 let
11.5. Marie Klímová	85 let
12.5. Květuše Bednářová	92 let
14.5. Ondřej Heller	30 let
14.5. Pavel Kučera	74 let
14.5. Jiřina Švarcová	87 let
15.5. Oldřich Krejčí	85 let
19.5. Helena Švestková	60 let
22.5. Tereza Brázdová	40 let
22.5. Tereza Konečná	40 let
22.5. Petra Vrbková	40 let
24.5. Jarmila Bartáková	74 let
25.5. Ludmila Výšková	88 let
26.5. Jaromír Kožoušek	89 let
26.5. Jan Matocha	79 let
27.5. Blahoslav Dobeš	81 let
29.5. Olga Hanzlová	78 let
30.5. Rut Hanáková	76 let
30.5. Vojtěch Ventruba	10 let
31.5. Iva Černá	30 let

Brno II

4.5. Věra Haneflová	81 let
4.5. Miroslav Hulánek	71 let
7.5. Pavel Just	73 let
8.5. Eva Pilátová	83 let
8.5. Michaela Doubravová	40 let
9.5. Milena Hauserová	60 let
10.5. Zdeněk Kolář	73 let
16.5. Ervín Fussganger	75 let
20.5. Michal Mikuš	40 let
21.5. Jiří Maršálek	70 let
22.5. Alena Bolomová-Kotari	77 let
22.5. Marcela Zemánková	75 let
24.5. Milena Svitavská	93 let
25.5. Bohumír Popelář	79 let
26.5. Dagmar Lipáková	86 let
27.5. Vlasta Havlínová	77 let
28.5. Svatopluk Mrázek	70 let
28.5. Tomáš Plich	30 let
30.5. Jiří Farský	81 let

Rozloučili jsme se:

5.4. Jan Šimsa, nar. 1929

Pokřtěni byli:

27.3. Jan Marek Peřina, nar. 2016

10.4. Adéla Boudová, nar. 2015

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Dubnová schůze staršovstva byla věnována nejbližším událostem ve sboru: přípravě sborové neděle, cestě do Basileje a přijetí nových členů do sboru. Zástupci staršovstva se sešli s nově zvolenou sestrou farářkou Janou Hofmanovou, aby domluvili podrobnosti jejího nástupu: rozdělení práce mezi oba faráře, pronájem bytu a úpravy kanceláře. Bratr farář informoval o přípravách na Muzejní noc a Noc kostelů. Byly rozděleny služby na nešporech.

Na prázdninový pobyt na Blažkově se přihlásilo šedesát účastníků. Další část schůze byla věnována stavebním záležitostem. Dokončuje se návrh nové vybavení sborové kuchyně, byly schváleny stavební úpravy sklepa, které umožní vybudovat zde klubovny pro skauty. Staršovstvo se rozhodlo vyhovět žádosti Evangelické akademie na zřízení bezpečnostních dveří v hlavním vchodu do sborového domu na Opletalově. Další podobnosti dojedná stavební komise.

Jiří Gruber

Brno II

Faráři poděkovali členům staršovstva za jejich aktivní účast při přípravě velikonočních služeb Božích a Křesťanské službě za přípravu a distribuci velikonočních dopisů a velikonočních balíčků pro starší členy sboru. Staršovstvo vzalo na vědomí zprávy farářů o probíhajících přípravách ke křtu a svatebních přípravách. Vzalo na vědomí informaci o práci Diakonie a budoucí intenzivnější spolupráci mezi službami Diakonie a sbory seniorátu. Staršovstvo souhlasilo s rozvrhem oprav pro letošní rok vypracovaný hospodářskou komisí. Jednalo o termínu porady nově ustavené liturgické komise a schválilo termíny konání sbírek (sbírka solidarity sborů – 5. 6., sbírka na kostní dřev – 26. 6.).

Martin Horák

Brno-Židenice

Na dubnové schůzi staršovstvo schválilo návrh programu Noci kostelů, seznámilo se s přípravou sborového pobytu na Blažkově a pověřilo sestru Fikejsovou vedením; projednalo dopis seniorátního výboru k otázce zvažovaného spojení středisek Brno a Klobouky a vyjádřilo ochotu pokračovat ve vzájemné podpoře se spojeným střediskem. Dále staršovstvo vzalo na vědomí informaci o dokončení poslední etapy opravy stropu kostela, informaci o schválení půjčky od Jeronýmovy jednoty ve výši 400 tis. Kč na dobu 5 let a aktuální finanční informaci. Nakonec se zabývalo postupem příprav oprav fary – aktuálně čekáme na podání cenových nabídek oslovených firem.

Miroslav Maňák

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti
19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 4., 18.5.
15:00 kavárnička
18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 5., 19.5.
18:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 9.5.

Úterý:

17:00 b.h.Tišnov 10., 24.5.
18:00 příprava NŠ 3.5.
19:30 setkání stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 11., 25.5.
14:00 biblické čtení DD Kociánka 4., 18.5.
18:00 biblická hodina
19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 26.5.
9:30 Mateř.klub 12., 26.5.
14:30 káva 5. a 19.5.
16:00 vyučování dětí, konfirm. příprava
17:30 mládež II.

Sobota:

9:30 DD Kociánka 14., 28.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setk. v Blah. domě

Brno – Husovice

Pondělí:

17:45 konfirmač. cvičení

Středa:

18:00 katecheze dospělých

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 12.5.

Pátek:

15:30 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola
18:00 Desert 8.5.

Brno – Židenice

Po – Pá 8:30 – 11:30

Úterý:

15:30 biblic. hodina pro děti
18:00 modliteb. setkání 3.5.
19:19 DŽES – Duchovní židenické ev. setkání

Středa:

17:30 mládež
18:30 staršovstvo 11.5.
19:00 Modlitby a zpěvy Taizé 18.5.

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

Pátek:

14:45 biblic. hodina pro děti
v Blansku 8. a 20.5.
19:00 setkání sboru 7.5.

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje
18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
1.5. 5. neděle po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Jiří Šimsa ČK 19:30 Olga Tydlitátová <i>nešpory</i>	BD Saša Jacobea Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek ČK19:30 Olga Tydlitátová <i>nešpory</i>	Žd Martin Horák, <i>VP, křest</i> Bl Jiří Bureš, <i>VP</i>
5.5. čtvrtek Nanebevstoupení Páně Opl 18:00 Jaroslav Vítek	společně s Brno I	Hu 18:00	Žd 18:00 Jiří Šimsa
8.5. 6. neděle po Velikonocích BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Matouš Pleva	Žd Petr Sláma Bl Jiří Šimsa
15.5. Neděle svatodušní BK Jaroslav Vítek, <i>VP</i> ČK Jaroslav Vítek, <i>VP</i> Rch Jaroslav Vítek, <i>VP</i>	BD Saša Jacobea, <i>VP, křest</i> Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek, <i>VP</i>	Žd Matouš Pleva, <i>VP</i> Bl Jiří Bureš, <i>VP</i>
16.5. Pondělí svatodušní <i>společně s Brno II</i>	BD 19:00 Martin Horák, <i>VP</i>		
22.5. Neděle trojiční BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek <i>návštěva z Vídně</i>	Žd Petr Tuecký Bl kazatel CB
29.5. 1. po sv. Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD Marta a David Sedláčkovi <i>seniorátní neděle</i> Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Jaroslav Vítek
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Tiš: Tišnov v 10:30	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00